

The Friend

Text copyright © 2018 Teresa Driscoll
All rights reserved.

Copyright © 2019 Herg Benet, pentru prezenta ediție.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau

Foto copertă: © Media Whale | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRISCOLL, TERESA

Prietena / Teresa Driscoll ; trad. din lb. engleză de Ioana Duda. - București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-267-5

I. Duda, Ioana (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

TERESA DRISCOLL

.....
PRIETENA

Traducere din limba engleză de
IOANA DUDA

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2019

A Z I - 4 . 0 0 P . M .

De ce un prigor? Nu înțeleg... Sunt în toaleta trenului – crăcanată –, aplecată deasupra chiuvetei mici, din oțel inoxidabil, încercând din greu să... doar să respir... la nai-ba... Ce are de-a face un prigor cu toate astea?

Copilul meu e într-un spital, la mai bine de 400 de kilometri de aici. Niște străini au grijă de el. Habar nu am dacă i-au scos splina. Telefoanele pe care le-am dat nu au ajutat cu nimic. Nimeni nu știe nimic sigur. Haos. Confuzie.

E cu un prieten și personalul medical nu reușește să îi deosebească. Problema asta legată de identitate e groaznică și ireală, însă doar acum îmi dau seama că seamănă: amândoi sunt bruneți, cu ochi căprui și au aproximativ aceeași greutate, pentru că prietenul fiului meu s-a îngăștat dintr-o dată. Asistenta cu un ușor accent irlandez a încercat subtil să obțină niște informații de la mine, dar parcă sunt învăluită într-o ceață și nu reușesc să gândesc normal. La un moment dat, m-a întrebat dacă fiul meu are semne distinctive. Alunițe? Pistrui? Vreun semn din naștere?

Mi-au spus deja că paramedicii l-au dezbrăcat. Dar faptul că verifică din nou lista cu hainele, împreună cu asistentă, mă liniștește: un tricou verde cu dinozaur (unul dintre preferatele lui, pe care i l-am călcăt special pentru seara aceea) și blugi negri, suflecați, pentru că erau prea lungi. De mult timp vreau să i-i scurtez, dar nu sunt genul acela

Mă întrerupe cu delicatețe, ca să îmi ceară detalii despre păr. Ondulat? Drept? Îi spun că are o coamă mai ciudată – cam ca un semn de întrebare. Obișnuiam să îi trec degetele prin păr când era mic și dormea în brațele mele. Urmează o pauză în timpul căreia îmi dau seama că văd un semn de întrebare pe marginea chiuvetei. Își cere scuze și îmi spune că a verificat părul, dar nu își dă seama ce vreau să spun.

Nu o mai ascult și mă gândesc la ziua în care fiul meu a decis să se tundă singur. Avea vreo trei ani – se întâmpla în urmă cu un an – și a venit în camera mea cu ochii lui mari, speriați. Era un dezastru. Încă avea foarfecile în mâna. Și, pentru un moment, îi văd perfect fața, în locul ăsta oribil și mic. Printre urmele de pe oțelul inoxidabil, îl văd cum se holbează la mine. *Poți să îl repari, mami?* Trenul se zgâlțăie – tâgâdâm, tâgâdâm – virează încet și apoi prinde viteză. Așa că trebuie să mă crăcănez și mai mult ca să îmi țin echilibrul.

Cineva bate încet la ușă și mă întrebă dacă sunt bine, dar e o întrebare cât se poate de ridicolă. Scot niște sunete ciudate, ca de extraterestru, și închid ochii. Îmi vin în minte imagini care se luptă să își facă drum prin toată ceața – momentele și locurile în care ar fi trebuit să prevăd asta. Aș fi putut să opresc totul. Ne-a luat șase luni să ajungem aici și nu îmi vine să cred că am permis să se întâmpile așa ceva.

Și apoi din nou vocea asistentei, la telefon – tâgâdâm, tâgâdâm – un pic mai vioaie. Unul dintre băieți are ceva desenat cu pixul pe un braț. O măzgălitură care seamănă cu o pasăre – poate un prigor, pentru că are pieptul roșu. Și apoi vrea să știe dacă asta îmi amintește de ceva. Un prigor cu pieptul roșu?

CAPITOLUL 1

ÎNAINTE

Ne-am întâlnit într-o joi. Doi băieți. Două mame. Mult mai târziu, și în special în trenul acela, m-a torturat gândul la curiozitatea și entuziasmul pe care le simțisem atunci când ne-am întâlnit; entuziasmul cu care am lăsat totul să intre în viața mea. Să se întâmpile. Dar nimic nu părea să indice turnura pe care aveau să o ia lucrurile – consecințele.

Pe atunci nu știam că cineva urmează să moară, aşa că m-am pierdut în rutina unei zile atât de obișnuite, încât, în momentul critic al întâlnirii noastre, m-am lăsat distrasă de tot felul de nimicuri, cum ar fi păstârnacul.

M-am dus la băcănie să cumpăr ouă. Am apucat doar poșeta, iar păstârnacul m-a luat pe nepregătite: era atât de mare. Am cumpărat prea mult pentru plasa de hârtie, aşa că am ajuns în piață plină de forfotă a satului cu Ben care mi se legăna pe un sold și păstârnacul împrăștiat în toate direcțiile.

La început nu am remarcat camionul. Am văzut doar mulțimea adunată în fața pub-ului și câteva fețe cunoscute care dădeau din cap, speriate. De abia când am mai făcut câțiva pași, păstârnacul cădea din punga ruptă – la dracu’ –, mi-am dat seama ce se întâmplase. Nu era prima oară; în cei patru ani de când trăiam în Tedburry Cross, văzusem și

alte accidente identice – șoferi care subestimau curba de pe deal, de lângă pub, și rămâneau prinși între zidul barului și marginea casei sărmanei Heather.

„Sărmana Heather“ era o artistă locală care avea cea mai scumpă asigurare imobiliară din sat. Când, în urmă cu vreo doi ani, a trebuit să își refacă o mare parte a zidului bucătăriei, a decis să o vândă. Dar deja se duse se vorba despre pericolul camioanelor. Doi cumpărători au renunțat, unul după altul. Și pentru că asta îi speria pe proprietari mai mult decât un război nuclear, consiliul local a lansat o campanie gălăgioasă, absolut inutilă, pentru construirea unei șosele de centură.

— Oh, nu! Nu din nou!, auzeam oamenii murmurând, în timp ce îmi testam mușchii abdomenului, încercând să recuperez păstârnacul fără să îl scap pe Ben.

Am făcut câțiva pași înapoi și am văzut-o. Imaginea mea în oglindă. Nou-venita ciudată – o femeie cam de vîrstă mea, care la rândul ei ținea un băiat sprijinit pe șold. Era îmbrăcată în negru, din cap până în picioare, cu balerini argintii și accesorii – o orășeancă *chic* pe care o observai de îndată ce își dădea jos ochelarii de soare mari. Avea ochii nespus de albaștri.

L-am văzut pe Nathan, arhitect și prieten de familie, holbându-se în timp ce își sugea burta. Mi-am mușcat buza, ca să nu zâmbesc.

— Dubița ta?

Am înaintat. Băieții noștri se priveau unul pe celălalt, curioși.

— Mda. Nu începe prea bine, nu?

Băiețelul și-a îngropat fața în gâtul ei. Ben a făcut exact același lucru, fiecare încercând să se ascundă de privirile celuilalt. Comic.

Din cealaltă parte a pieței, câteva voci urlau la șofer, prinși, pentru moment, între cele două ziduri, încercând să

vireze înspre stânga. Nu. Nu. Întâi trebuie să se îndrepte. Să meargă în față. Apoi să vireze în direcția opusă.

— Trebuia să ne mutăm în Priory House, a spus și s-a strămbat. Cel puțin ăsta era planul. Apropo, eu sunt Emma. Emma Carter.

A încercat să întindă mâna, dar fiul ei a protestat, așa că și-a cerut scuze și și-a strâns mâinile, ca să îl ridice într-o poziție mai confortabilă.

Am zâmbit.

— Auzi, locuiesc chiar peste drum. Nu vrei să vii la un ceai? Eu sunt Sophie, iar el e Ben.

— Oh, foarte drăguț că mă inviți, dar nu pot. Trebuie să rezolv problema asta.

— Crede-mă. Va dura. Și e destulă lume aici care să se ocupe de el. În curând o să apară și o echipă de televiziune. Din păcate, nu e prima oară când se întâmplă. E o campanie prin care se încearcă să se rezolve problema.

S-a schimbat la față și m-am simțit vinovată.

— Îmi pare rău. Te-am speriat, Emma. Serios, cred că amânduroră v-ar prinde bine să beți ceva. Așa că de ce să nu veniți pe la mine? Băieții se pot juca. Nu e niciun deranj.

— Dar mă simt așa de vinovată...

— Termină. Nu e vina ta. Haide.

M-am dus în stânga, să îi explic lui Nathan ce aveam de gând. Împrăștiam păstârnac peste tot și asta a făcut-o pe Emma să râdă. Câteva capete s-au întors, iar unii încercau să salveze legumele, așa că zâmbeam amândouă de absurdul situației, în timp ce ne îndreptam spre casa mea.

De cum am deschis ușa, m-a izbit – emoția de a avea alături un străin. Am văzut-o cum privește în jos și mi-am amintit cum m-am simțit eu prima oară când am zărit podeaua. Uneori, după ce ne întorceam din vreo vacanță, încă mă surprindea. Lespeziile. Nu semănau deloc cu cele perfecte, din magazinele de decor interior, cu tăieturile

lor impecabile, aşa cum vedeam pe când trăiam în oraş. Acestea erau folosite. Aveau personalitate. Viaţă. Pietrele erau rotunde şi netede. Orice urmă de contur fusese ştearsă de sutele de paşi care călcaseră pe aici în sute de ani. Prima oară când am văzut casa, am vrut să mă aşez pe jos şi să le mânghai. Îmi doream cu disperare să ating pietrele netede. Mi-a fost atât de ruşine. Agentul imobiliar râdea cu gura până la urechi, în timp ce Mark îmi şoptea să nu mă arăt atât de entuziasmată. *Trebuie să negociem şi asta nu ne ajută, Sophie.*

— Ce casă frumoasă!

Emma şi-a lăsat fiul din braţe. I-a aranjat hainele şi apoi s-a pus pe jos, lângă mine, şi a început să mângeie o bucată din colţ. Apoi s-a ridicat.

— Sunt geloasă! E absolut minunat.

Iar apoi şi-a trecut degetele peste aceeaşi piatră, una dintre preferatele mele. Atunci am observat că mâinile nu i se potriveau cu restul corpului. Unghii mici şi murdare, pielea uscată.

— Ce păcat că multe dintre lespezi au fost distruse. Din nefericire, Priory House are covoare. Am sperat că dedesubt o fi ceva interesant. Am verificat, dar am găsit doar beton.

— Da. Ştiu.

Hmm. Ceva nu se potrivea. M-am întors şi i-am dus pe băieţi în bucătărie, să le dau nişte suc de mere. M-am aplacat şi l-am privit pe fiul Emmei în ochi.

— Aşadar, cum te cheamă, tinere?

— Theo. E prescurtarea de la Theodore.

— Serios? E un nume tare frumos. Am mai cunoscut odată un Theodore.

Nu a schițat niciun zâmbet, aşa că m-am întors înspre fiul meu.

— Bine, Ben. Ce ar fi să îi arăti lui Theodore jucările

din camera ta şi să vă jucaţi împreună? Şi vezi că am pus baterii noi trenuleţului.

Apoi m-am ridicat din nou. Am simţit şi mai puternic senzaţia aceea. O combinaţie între anxietate şi anticipare. Un străin. O schimbare. O gură de aer proaspăt.

— Aşadar, cunoşti Priory House? Vai de mine, dar ce tot spun aici? Probabil cunoşti toate casele din sat, Sophie.

— Să ştii că nu m-aş aşeza acolo. E păr de pisică. Apropo, ce vrei? Cafea sau ceai?

— Ceai, te rog. Aşa o să pot să îti ghicesc în frunze, în semn de mulţumire. Vai, ia uite!

Îngenunchează în faţa scaunului de la fereastră.

— Se pare că cineva încearcă să intre în dubă, prin geam. Crezi că e o idee bună?

— E un om de la fermă. E o idee foarte bună. Reușesc să întoarcă remorci cât ai zice peşte. Scuze, nu am fost foarte atentă la ceea ce îmi spuneai. La ceai mă refer.

Emma se întoarce înspre mine.

— Piesa mea de rezistenţă. Ghicesc în frunze de ceai. Am învăţat de la bunica mea. Citesc şi în palmă. Te deranjează?

M-a văzut că m-am încruntat.

— Scuză-mă, Sophie. Te-am pus într-o poziţie neplăcută.

— Absolut deloc, am minţit. Bine. De fapt, cam da. Ca să fiu sinceră, am doar ceai la plic.

A râs în timp ce eu am căutat printre ceştile din dulap.

— E în regulă. Serios. Nu te deranja. Builder e perfect. Cu cât mai tare, cu atât mai bine. Dar să ştii că nu glumeam când am spus că ghicesc în ceai. Însă putem să facem asta altă dată.

Apoi s-a întors din nou înspre fereastră.

— Scuze, ai spus că s-ar putea să vină o echipă de televiziune?

— Foarte posibil. E un fel de saga toată povestea asta

cu camioanele și strada aceea. Depinde cât o să rămână blocată acolo și cât sunt de ocupați în departamentul de știri. Cu toate că dacă ar lăsa un băiat de la fermă să se ocupe nu s-ar ajunge acolo.

— Apoi mi-am dat seama că nu am ceai slab și am încetat să mai caut. Așa că am pus trei pliculețe într-o cană albastă, de porțelan, și m-am dat din calea aburilor, în timp ce turnam apă din fierbător.

— E foarte frumos din partea ta că ai grijă de mine și de Theo. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată în Streatham.

— Așadar, vii din Londra?

— Nu chiar. Vin din Franța, de fapt. Am petrecut câteva luni acolo, cu mama mea.

— Înțeleg.

— Mă îndoiesc. E totul cam complicat. Nu există niciun domn Carter, în caz că te întrebi. Nu a existat niciodată. Sper că asta nu e o problemă, într-un loc mic, ca asta. În primul rând, sper să fie aşa pentru Theo.

— Nu fi prostuță.

Am simțit cum mă înroșesc, în timp ce duceam la masă cele mai frumoase cești pe care le aveam.

— Așa. Câteva luni în Franța, spui? Pare minunat.

Și apoi Emma m-a surprins din nou. A tresărit. Ochii albaștri îi străluceau, în timp ce se juca cu părul negru, lung. Semn că nu avea atât de multă incredere în ea pe cât părea să arate. Trăgea de timp și mi-a părut rău de ea când i-am văzut disconfortul în timp ce privea băieții care se jucau în cameră. Stăteau întinși pe jos și aranjau camioanele, unul în spatele celuilalt, paralel cu trenulețul. Amândouă îi priveam. Am așteptat.

— Pare că se înțeleg de minune. Theo era cam emoționat din cauza mutării. De fapt, și eu.

— Apoi, cu o voce sigură:

— Dar cred că îmi va plăcea aici.

Zâmbea din nou. Și nu doar cu gura, ci și cu ochii, care, de abia acum am văzut, aveau multe nuanțe: verde și maro țășneau din albastru.

Un detaliu neobișnuit m-a făcut conștientă, din nou, de tot amestecul acesta neașteptat de emoții. Curiozitate și ceva ciudat. Ceva ce, în acel moment, nu reușeam să identific.

A Z I — 4 . 3 0 P . M .

Și la ce folosește, mai exact, splina? Privesc pe geamul trenului și încerc din răsputeri să îmi amintesc de vreo oră de biologie sau de vreun documentar care m-ar putea ajuta, dar nu reușesc. În schimb, îmi amintesc de femeia cu copil neastămpărat, care stă la câteva locuri mai încolo. și iPhone-ul. În mai puțin de un minut sunt pe corridor, lângă ea.

— Îmi pare rău să dau buzna așa și nu mi-ăș permite să o fac în alte condiții, dar sunt disperată. Trebuie să cau ceva și azi am la mine telefonul acesta oribil. Vă plătesc.

— Poftim?

— Puteți să îmi împrumutați telefonul dumneavoastră? Vă rog. Doar un minut. E vorba despre fiul meu. Are doar patru ani.

— Fiul dumneavoastră de patru ani are telefon mobil?

— Nu. Nu. Nu mă explic. Nu vreau să îl sun. Trebuie să cau ceva online, despre el. A fost rănit și, uitați, nu vreau să mă fac de râs.

Trebuie să iau o pauză. Cuvintele mi se opresc în gât și ochii mei par să îi spună: *Vă. Implor. Din. Tot. Sufletul.* Asta spune privirea mea.

— Uitați ce e. Sunt disperată. Åsta e telefonul meu de rezervă și nu am date mobile.

Îi arăt telefonul vechi.

— Ah. Ok. Înțeleg. Ei, bine...

Își privește fiica, care desenează o poză cu o zână într-un roz absolut oribil.

— Mda. Vi-l pot împrumuta. Cred...

Își deblochează telefonul și mi-l dă. Cu greu reușesc să îmi înfrâng invidia că fiica ei e acolo. În siguranță.

— Vă mulțumesc din tot sufletul. Nu durează mult.

Cinci minute mai târziu, sunt așezată pe locul meu și cuvintele îmi apar în fața ochilor. O parte integrală din sistemul imunitar. Așa cum mă temeam, splina e importantă. Un organ în formă de pumn, aflată sub cutia toracică și deasupra stomacului. Iau notițe pe spatele carneațelului. Pagina de net spunea ceva despre sistemul de filtrare al corpului. Trombocite, celule albe și roșii. Fără splină, riscul de infecții crește. și e pe viață. Trebuie să iei penicilină și alte antibiotice în fiecare zi... Iar el are doar patru ani.

M-a sunat asistenta de serviciu. I-a scăpat faptul că trebuie operat. Apoi a încercat să remedieze situația. Mi-a spus că nu e sigur, până când medicul nu va fi luat o decizie. și trebuiau să își dea seama care dintre cei doi băieți era Ben...

Simt cum mi se face rău. Splina, splina. Mă simt slăbită, demnă de milă. și trebuie să fiu puternică, pentru fiul meu. Închid ochii și îmi dau seama că îmi doresc din tot sufletul să fie splina prietenului său cea care stă într-o tăviță de oțel inoxidabil, în sala de operație. Ce oribil din partea mea! Îmi e rușine, dar nu mă pot abține să gândesc aşa. Orice mamă m-ar înțelege. Copilul meu. Micuțul meu. și, dintr-o dată, în trenul asta mizerabil, simt că nu mai am putere să îmi pese de nimic altceva.